

цієї активності буде участь у міжнародному конкурсі стартапів у м. Тарту (Естонія) на конференції «sTARTUp Day» у березні 2023 року.

Серед учасників програми підготовки були представники багатьох університетів України, що надало змогу учасникам розширити коло професійних контактів, обмінятися досвідом, отримати поради та рекомендації від колег під час практичних занять, встановити нові зв'язки та закласти основи подальшого співробітництва. Така активна позиція представників університетів говорить про формування професійної активної спільноти в університетському секторі, що може стати основою для формування нового типу університетів, підприємницьких університетів.

Таким чином, ми бачимо що формування концепції підприємницького університету дає більші можливості для студентів, викладачів та співробітників університету і безпосередньо самих ЗВО за допомогою використання міжнародної мережі академічних бізнес інкубаторів. Викладачі отримують нові знання та практичні навички, проходять міжнародне стажування; університети розвивають свою освітню, наукову та міжнародну діяльність, урізноманітнюють форми присутності у міжнародних відносинах з партнерськими університетами. Також слід зазначити, що втілення в систему освіти України програми підприємництва StarterAcademia та YEP Starter, дає можливість його учасникам без ризиків спробувати себе у підприємстві та запустити власний стартап за 3 місяці, що має дати позитивні результати для економіки країни, особливо у післявоєнний час.

Література:

1. Романовський О. Сучасний університет у глобальному бізнес-середовищі / О. Романовський // Актуальні проблеми міжнародних відносин. - 2012. - Вип. 105(2). - С. 110-116. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apmv_2012_105%282%29__23

2. Підприємницький університет. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.yepworld.org/ua/uni/>

Рига О.В.

здобувач вищої освіти, група МЕ-21М

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ПЕРЕДУМОВИ ЕФЕКТИВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах трансформації вітчизняної економіки дуже актуальним є забезпечення її диверсифікованості, модернізації та інноваційного спрямування. Досягнення такої стратегічної мети нереальне без змін підходів у менеджменті інноваційної діяльності підприємств.

Різні аспекти сутності інновацій, їх вчасного впровадження в ефективному функціонуванні підприємств, розвитку інноваційного потенціалу, ролі інновацій у забезпечення ресурсозбереження на підприємстві, перспективам формування інноваційно-інтегрованих структур досліджується в роботах багатьох українських вчених, серед яких Багрова І., Заярнюк О., Коюда В., Лисенко Л., Пеняк Ю., Пілявоз Т., Сафронська І., Смоляр Л., Сторожук О., Юдіна О. [1-6].

На сучасному етапі розвитку економіки стає значущим чинником активізація інноваційної діяльності, що викликано, в першу чергу, підвищенням ролі нововведень та більш жорсткою конкуренцією, оскільки тільки за умов розвитку науки, техніки, технологій можливий випуск конкурентоспроможної продукції та послуг. Інноваційна діяльність спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок, і зумовлює виробництво нових конкурентоздатних товарів і послуг. Розвиток і

активізація інноваційної діяльності має велике значення як для окремого підприємства, так і для зростання економічного потенціалу держави завдяки збільшенню обсягів випуску наукоємної продукції [4, с. 179].

У нинішніх ринкових умовах функціонування української економіки все вагомішого значення для процвітання країни, а також для вдалої фінансової, економічної, господарської діяльності підприємств та організацій дістають інновації та інноваційна діяльність, тому що вони є чи не найважливішим складником процесу забезпечення результативного функціонування підприємства (організації), одним з фундаментальних складників ефективної стратегії та важливим інструментом утворення та підтримання ключових конкурентних переваг. Разом із тим, результативному процесові втілення інноваційних розробок і проєктів заважають низька адаптація та слабка інноваційна активність українських підприємств та організацій, розосередженість та відсутність системності у втіленні інноваційних проєктів та реалізації інноваційної продукції, відсутність системного втілення інновацій, недосконалість організаційно-економічного механізму управління інноваційною діяльністю підприємств.

Смоляр Л.Г. дає наступне визначення інноваційної діяльності - це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок, що зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [5, с. 24].

В широкому розумінні поняття “інновації” означають якісь нововведення, прогресивні зміни, поява нової продукції, вихід на нові ринки збуту.

Метою аналізу передумов ефективної інноваційної діяльності підприємства є об'єктивна оцінка потреб, можливостей, прибутковості, доцільності, безпечності, екологічності інноваційних проєктів; визначення шляхів інноваційного розвитку підприємства (організації), пріоритетних (цільових) галузей доцільного вкладення інвестиційного капіталу; розробка доцільних умов та ключових орієнтирів інноваційної політики.

Інноваційному типу розвитку іманентно перенесення акценту на впровадження суто прогресивних технологій; прогресивний менеджмент організаційних рішень та змін в інноваційних процесах, як на мікро- так і на макроекономічному рівнях. Метою проведення аналізу інноваційного розвитку підприємства (організації) є наступні моменти, такі як: аналіз раціонального використання усіх видів ресурсів (людських, матеріальних, технологічних, фінансових, технічних); аналіз витрат, пов'язаних із утіленням інновацій на підприємстві (організації); дослідження та аналіз напрямів розвитку інноваційної діяльності на підприємстві (організації), розробка нових та перспективних проєктів; аналіз ефективності інноваційної діяльності підприємства (організації) в цілому та в розрізі окремих проєктів, а також оцінка перспектив подальшого інноваційного розвитку підприємства.

Проаналізувавши передумови ефективної інноваційної діяльності підприємства, варто зазначити головні перешкоди активізації інноваційного процесу на підприємствах: брак фінансових ресурсів для здійснення інноваційних досліджень; слабе законодавче стимулювання інноваційної діяльності; невідповідність корпоративної культури вимогам інноваційного розвитку.

Література:

1. Багрова І., Юдіна О. Роль інновацій у забезпеченні ресурсозбереження на підприємстві. *Вісник економічної науки України*. 2013. №2. С. 7-12.
2. Коюда В.О. Інноваційна діяльність підприємства та оцінка її ефективності : [монографія] / В.О. Коюда, Л.А. Лисенко. - Х. : ФОП Павленко О.Г.; ВД “ІНЖЕК”, 2010. - 224 с.
3. Пілявоз Т.М. Інноваційний розвиток підприємства як важливий аспект розвитку економіки. *Інноваційна економіка: Всеукр. Наук.-вироб. журнал*. 2012. №4. С. 185-190.

4. Сафронська І.М., Пеняк Ю.С. Інноваційна діяльність підприємств: сутність, передумови, аналіз ефективності. *Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва. Серія "Економічні науки"*. №1. С. 179-184.

5. Смоляр Л.Г. Розвиток інноваційного потенціалу як фактор забезпечення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств. *Економіка та держава*. 2007. №4. С. 24-26.

6. Сторожук О.В., Заярнюк О.В. Перспективи формування інноваційно-інтегрованих структур в економіці регіону. *Центральноукраїнський науковий вісник. Економічні науки*. Вип. 1 (34). 2018. С. 49-55.

Карпенко А. В

доктор економічних наук, професор
Національний університет «Запорізька політехніка»
м. Запоріжжя, Україна,

Карпенко Н. М.

кандидат наук з державного управління, доцент
Національний університет «Запорізька політехніка»
м. Запоріжжя, Україна,

Соляна Т. М.

здобувач вищої освіти ступеня бакалавр
Національний університет «Запорізька політехніка»
м. Запоріжжя, Україна

ІНДУСТРІАЛЬНІ ПАРКИ: СТАН ТА РОЗВИТОК ПІД ЧАС ВІЙНИ

Україна вже десять місяців потерпає від військового вторгнення росії. Війна торкнулася усіх сфер життя, спричинила значні втрати, суттєво погіршила стан економіки та не оминула і відносно новий для нашої країни напрям розвитку бізнес-середовища – індустріальні парки. Саме з такою інноваційний формою організації, яка має свою систему функціонування, механізм та учасників, пов'язують перспективи зростання бізнес активності та вдосконалення економічного стану країни.

Про індустріальні парки в Україні почали дискутувати та робили певні спроби їх запуску ще з 2011 р., коли напрацьовувалися перші нормативно-правові положення. Проте лише у 2021 р. затвердили Закон України "Про індустріальні парки" у новій редакції та розпочали ініціювати механізми їх запуску. Війна негативно вплинула на заплановане та призупинила швидке відкриття й ініціативи створення індустріальних парків, проте робота в цьому напрямі розпочалась.

Індустріальний парк – це форма організації бізнесу, що представляє собою промисловий майданчик (територія), на якому діють декілька підприємств однієї чи декількох різних галузей діяльності. Зазвичай, індустріальний парк має визначений перелік вимог, а також такі види суб'єктів господарювання: ініціатор створення, керівна компанія та безпосередньо учасники. Його створення пов'язано з додатковою можливістю залучення інвестицій, формування сприятливого бізнес-середовища, створення великої кількості робочих місць тощо.

Важливість створення та нормального функціонування індустріальних парків в Україні можна обґрунтувати нестачею інвестиційних та інноваційних ресурсів, застарілою стереотипізацією структур промисловості тощо. Відповідно у старопромислових регіонах пріоритетність активного розвитку індустріальних парків сприятиме покращенню соціально-економічної ситуації, оскільки вони забезпечать: стимулювання інвестицій у промислове виробництво; покращення галузевої структури економіки території; збільшення надходжень у бюджет за рахунок сплати податків, зборів; створення нових і/або більшу прибутковість